

Fővárosi Ítéltábla

6.Pf.20.371/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla a Francsics és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Francsics Imre ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek a dr. Borbély Diána kamarai jogtanácsos által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. április 11. napján meghozott 26.P.20.947/2020/39. számú ítélete ellen a felperes részéről 42. sorszámon, az alperes részéről 41. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a per főtárgya tekintetében – helyben hagyja. Az elsőfokú ítéletet perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és a felperes által az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.500.000 (egymillió-ötszázezer) forintra felemeli. Ezt meghaladóan az elsőfokú ítéletet – a perköltség viselésére és az ítélet indokolására is kiterjedően – helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 550.000 (ötszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 2.548.800 (kétfmillió-ötszáznegyvennyolcezer-nyolcszáz) forint fellebbezési illetéket.

Megállapítja, hogy további 593.630 (ötszázkilencvenháromezer-hatszázharminc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az alperes bünygyi szervl által a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütközö és (5) bekezdés a) pontja szerint minösülö különösen jelentös vagyoni hátrányt okozó, bünszervezetben elkövetett költségvetési csalás büntettének megalapozott gyanúja miatt személyl és társai ellen indult büntetőügyben 2015. június 5. napján kelt határozatával a cég1

Kft. bank1 Zrt.-nél vezetett bankszámlaszám1 számú folyószámlájának, a pénzügyintézetnél kezelt összes bankszámlán rendelkezésre álló és később érkező vagyonának, valamint a pénzügyintézetnél kezelt valamennyi vagyonnak összesen 99.555.211 forint erejéig lefoglalás útján történő zár alá vételét rendelte el oly módon, hogy a befizetések a zárolást követően is elfogadhatóak legyenek. A bank a zárolásokat 2015. június 8-ával végrehajtotta, mind a határozatban külön megjelölt, mind pedig a bankszámlaszám2 számú bankszámla vonatkozásában. A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2015. október 1. napján meghozott 40.Bny.3448/2015/2. számú, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2016. április 25-én kelt, 25.Bnf.6877/2016/2. számú végzésével jogerőre emelt végzésével a nyomozó hatóság határozatában megjelölt összeghatárig a 05 végű bankszámla zár alá vételét rendelte el. A nyomozó hatóság 2017. április 18-án a határozat száma számú határozatával rendelkezett a 01 végű bankszámla, valamint a cég1 Kft. bank1 Zrt.-nél vezetett folyó-, betét-, értékpapír és egyéb számlái, használatban lévő széf, illetve trezor vonatkozásában elrendelt zár alá vétel feloldásáról. Határozatának indokolása szerint a bankszámla zár alá vételét a bíróság nem rendelte el. A cég1 Kft. a 2017. szeptember 27-én kelt szerződéssel a cég2 Kft-re engedményezte a 01 végű bankszámla zárolása miatt keletkezett kárainak megtérítése iránti követelését. A cég2 Kft. a 2018. október 10-én kelt szerződéssel a követelést a felperesre ruházta át.

[2] A perben engedményesként fellépő felperes a végleges keresete szerint a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:548. §-a alapján 672.038.733 forint kártérítés és ennek 2015. október 1. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kártérítés iránti igényét arra alapította, hogy az alperes nyomozó hatósága a főügyészség 2015. szeptember 7-i egyértelmű utasítása ellenére nem intézkedett haladéktalanul a 01 végű bankszámlája tekintetében a zár alá vétel feloldásáról, és ezzel a mulasztásával gazdaságilag ellehetetlenítette a jogelődjét. Jogelődjének kára abból keletkezett, hogy tartós megbízásait a megbízók felmondták, ezáltal a szerződések szerinti megbízási díjaktól elesett.

[3] Az alperes az ellenkérelmében a felperes követelésének jogalapját és összecszerűségét egyaránt vitatva a kereset elutasítását kérte. Állítása szerint magatartása nem volt jogellenes a felperes kára nem bizonyított, és az okozati összefüggés is hiányzik a 01 végű számla zárolása és a felperes által állított kár bekövetkezése között. Kifejtette, hogy a zár alá vétel elrendelése jogszerű volt. Előadta, hogy a 01 végű bankszámlán a zárolás előtt és a zárolás feloldása után sem volt forgalom, a szerződések felmondása nem köthető a nyomozó hatóság magatartásához. Az 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 160. §-a nem állít fel időbeli korlátot a zár alá vétel feloldására.

[4] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest az alperes javára 890.000 forint perköltség, az államnak az állami adó- és vámhatóság felhívására pedig 1.500.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte.

[5] Ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette: az alperes felelősségét az okozati összefüggés hiánya kizárta. Álláspontja szerint ugyanis a zár alá vétel a számlán

való jóváírásokat nem korlátozta, a bankszámlaforgalom hiányából pedig az következett, hogy a zár alá vétel késedelmes feloldása a felperesi jogelőd gazdasági helyzetét hátrányosan nem befolyásolta. Értékelte a bíróság, hogy két nappal a zár alá vétel elrendelését követően a felperes jogelődje más banknál új bankszámlát nyitott, ami felett a rendelkezési joga nem volt korlátozott. Utalt arra, hogy a felperesi jogelőd ügyvezetőjének vallomása szerint az újonnan nyitott bankszámla számát nem adta meg a szerződéses partnereinek, illetve 75 szerződéses partnerből mindössze 2 utalt pénzt az új számlára. A tanú vallomásából következően a felperesi jogelőd fizetési kötelezettségének teljesítését nem a 01 végű bankszámla zárolása gátolta.

[6] A bíróság szerint a felperesi jogelőd gazdasági tevékenységének ellehetetlenülése végső soron nem a zár alá vétel elrendelése, hanem a szerződéses partnereknek a folyamatban lévő büntetőeljárásról, valamint a vagyon zárolásáról való tudomásszerzése miatt következett be. A zár alá vétel feloldása ugyan valóban a Be. 159. § (7) bekezdésének megsértésével történt, ugyanakkor az ügyintézési késedelem nem volt kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésként értékelhető, tekintettel arra, hogy a 01 végű bankszámlán pénzügyi tranzakciók nem történtek, ennek következtében a zár alá vételnek nem volt a vagyonnal való rendelkezést a Be. 159. § (1) bekezdés szerint felfüggesztő joghatása. A kártérítési felelősség megállapításához együttesen szükséges törvényi feltételek teljes körű fennállásának a hiányában a felperes további bizonyítási indítványait a bíróság a 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 276. § (5) bekezdése szerint mellőzte.

[7] Pervesztességére tekintettel a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a bíróság a felperest kötelezte perköltség fizetésére. Az alperes felszámított kamarai jogtanácsosi munkadíját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján 10 %-ra mérsékelte, melyet azzal indokolt, hogy szakértői bizonyítás elrendelésére nem került sor, és a lefolytatott tanúbizonyítás sem volt teljes körű. Az ítélet [22] bekezdése azt tartalmazta, hogy a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján az alperes köteles megfizetni a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt feljegyzett kereseti illetéket.

[8] Az elsőfokú ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

[9] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását, másodlagosan a kereset szerinti megváltoztatását kérte.

[10] A felperes fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének; nem vezette le ugyanis, hogy mire alapítja az okozati összefüggés hiányára vonatkozó sommás megállapítását. A bíróváltást követően eljárta új bíró a feleket nem tájékoztatta újra a bizonyítási teherről, ebből következően az eljárás kezdetén adott bírói tájékoztatástól nem kívánt eltérni. A kártérítési perek logikája pedig azt kívánta volna, hogy a bíróság először a károkozó magatartást és a kár bekövetkezését vizsgálja, és csak ezek

bizonyítottsága esetén foglalkozzon az okozati összefüggés fennállásával. Ez utóbbi ugyanis mindaddig nem vizsgálható, amíg az előbbi két körülmény fennállása bizonyítást nem nyer. Ezzel a logikával az elsőfokú ítélet szerint kárának bekövetkezése és az alperes magatartásának a jogellenessége bizonyított. A felperes fenntartotta azt az állítását, hogy a Fővárosi Főügyészség a 2015. szeptember 7-én kelt irata szerint nem indítványozta a bíróság felé a 01 végű bankszámla lefoglalás útján történő zár alá vételét, és erről egyidejűleg az alperest is tájékoztatta. Ez volt tehát az az időpont, amikor az alperesnek jeleznie kellett volna a Főügyészség felé, hogy tegyen indítványt a szóban forgó bankszámla zárolására is, vagy haladéktalanul meg kellett volna keresnie a számlát kezelő bankot a zárolás feloldása érdekében. Ezt elmulasztotta, mulasztása a Be. 159. § (7) bekezdésének egyértelmű rendelkezésébe ütközött, így vitathatatlanul jogellenes volt.

[11] A felperes hangsúlyozta, hogy jogelődje a teljes vagyonának zárolását követően csak bűncselekmény elkövetésének terhe mellett irányíthatta volna a megbízási díjakat más számlára. Mivel a zárolt számlára érkező bevételeihez nem fért volna hozzá, már a hónap végén sem tudott volna fizetést adni a munkavállalóinak. Becsapta volna őket azzal, ha ezek után hagyja őket dolgozni. Emiatt tájékoztatta szerződéses partnereit arról, hogy nem tudja ellátni az általuk reá bízott munkákat, és megegyezett velük a megbízási szerződések megszüntetésében. Az elsőfokú ítélet tévesen rögzítette tehát, hogy a megbízási szerződéseket a megbízók felmondták. A 01 végű számlának éppen a zárolás után lett volna kulcsszerepe azáltal, hogy arra irányíthatta volna a havi bevételeit, mellyel meg tudta volna menteni az egész szerződéses állományát. Ezért irreleváns, hogy a zárolásig a számlán nem volt pénzforgalom. A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak ezért folytatnia kellett volna a kár bekövetkezésére és összepszerűségére vonatkozó bizonyítást, és csak a kár tisztázását követően lett volna helye az okozatosság vizsgálatának.

[12] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és a neki megítélt elsőfokú perköltség felemelését kérte az elsőfokú eljárásban előterjesztett költségjegyzékében feltüntetett összegre. Kérte továbbá az ítélet indokolásának megváltoztatását annyiban, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jog miatt feljegyzett kereseti illetéket a felperes köteles megfizetni.

[13] Az alperes fellebbezése szerint az elsőfokú bíróság a felszámított jogtanácsai munkadíját az IM rendelet 3. § (2) és (6) bekezdésének, valamint a Pp. 82. § (3) bekezdésének a megsértésével mérsékelte. A rendelet szerint ugyanis a munkadíj megállapítása során a pertárgy értékéből kell kiindulni, amelytől való eltérés csak kivételesen, és kizárólag a jogi képviselő elvégzett tevékenységének értékelése alapján lehetséges. Hangsúlyozta, hogy kilenc tanú kihallgatását követően a lefolytatott tanúbizonyítás részlegességére hivatkozással a munkadíja megalapozottan nem volt csökkenthető. Az elsőfokú bíróság téves kiindulása folytán figyelmen kívül hagyta a kereset összetettségét, a felperes által csatolt nagy mennyiségű okirati bizonyíték áttanulmányozásának időigényét, továbbá, hogy a perben tartott számos tárgyalásra jogi képviselője felkészült és a tárgyalásokon aktívan részt vett.

[14] Az alperes álláspontja szerint a mérséklés mértéke is jogszabálysértő. Az IM rendelet 3. § (2) bekezdése ugyanis mérséklés esetén is kötelezően irányadó minimum értéket állapít meg. Ezt támasztják alá a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiumának 1/2004. (IV. 19.) számú határozatával elfogadott ajánlása IV. pontjában kifejtettek is, melyek szerint a rendelet 3. § (2) bekezdésében foglalt minimum érték kötelezően alkalmazandó alsó határ, amely a 3. § (6) bekezdése szerinti mérséklés keretében sem csökkenthető. A bíróság mérlegelési lehetősége csupán a minimum érték és a százalékos mérték között áll fenn.

[15] Az alperes álláspontja szerint a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperest terheli illetékfizetési kötelezettség. Ezt az ítélet rendelkező része helyesen tartalmazta, ehhez képest azonban az ítélet indokolásában elírás történt.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett, amelyben a felperes fellebbezésével érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[17] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, és a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján helytálló következtetésre jutott. A felperes fellebbezése hiányos, mert nem tartalmazza az elsőfokú bíróság által megsértett jogszabályi rendelkezéseket. Az alperes hangsúlyozta, hogy a kártérítés feltételeinek együttesen kell fennállniuk, bármelyik elem hiánya kizárja a kártérítésre kötelezést. Ebből következően a feltételek vizsgálata során a bíróságnak nem kellett meghatározott sorrendben haladnia. Az alperes rámutatott arra, hogy az eljárás során bebizonyosodott, hogy a felperes nem a 01 végű számlát használta szerződéses viszonyaiban. A zár alá vétel kizárólag a felperes rendelkezési jogát korlátozta, a számlára befizetések a zárolást követően is fogadhatóak voltak. A szerződési megszüntetését a büntetőeljárásra hivatkozással a felperes maga kezdeményezte, holott azok folytatásának nem lett volna akadálya. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a nyomozó hatóság ügyintézési késedelme nem volt kirívóan jogellenes magatartás, a felperes kára pedig nem a nyomozó hatóság esetleges mulasztásából keletkezett, hanem a felperes üzleti döntésének eredménye volt.

[18] A felperes fellebbezése nem megalapozott, az alperes fellebbezése részben megalapozott.

[19] A felperes egyértelműen megjelölte, hogy a fellebbezését milyen anyagi és eljárási jogszabálysértésre alapítja. Fellebbezése ezáltal megfelelt a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja rendelkezésének, és nem szenvedett olyan hiányosságban, ami kizárta volna annak az érdemi vizsgálatát.

[20] A per főtárgyára vonatkozó fellebbezés elbírálása során abból kellett az Ítéltáblának kiindulnia, hogy a felperes keresete a Ptk. 6:548. §-ába foglalt felelősségi

szabály alapján kártérítés megfizetésére irányult. Kártérítés iránti igénye eredményes érvényesítéséhez ezért szükség volt a kártérítés Ptk. 6:519. §-ában meghatározott általános feltételeinek a megvalósulására is. A kártérítés elemei közül a felperes volt köteles annak bizonyítására, hogy kára keletkezett, amelyet jogellenes magatartásával az alperes okozott. Erről a felperest az elsőfokú bíróság 2021. február 11-én meghozott 21.P.20.947/2020/20. számú végzésével helyesen tájékoztatta.

[21] A kártérítés előfeltételeinek együttesen kell fennállniuk, és a bíróságnak valóban alapvetően a károsult által állított kárból kiindulva kell megkezdnie az általános előfeltételek vizsgálatát. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a bíróság kizárólag a kár bizonyítottsága esetén térhet át a kártérítés további elemeinek a vizsgálatára. Ezért az okozati összefüggés hiányának megállapításából még nem következik okszerűen az, hogy a bíróság bizonyítottan látja a kár bekövetkezését és a károkozóként megjelölt magatartás jogellenességét. Az elsőfokú bíróság alapvetően az okozati összefüggés hiányára alapította a keresetet elutasító döntését. Döntésének indokai az ítéletéből megállapíthatók voltak, az ítélet tartalma nem volt hiányos, a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelt. Az okozati összefüggés hiányában a kártérítés további feltételeinek bizonyítása sem vezethetett volna az alperes marasztalásához, ezért ennek érdekében bizonyítás felvételére nem volt szükség. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem látott indokot a Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére.

[22] A felperes a kártérítés iránti igényét nem az elrendelt zár alá vétel jogszerűtlenségére, hanem arra alapította, hogy a jogelődjének az egyik bankszámlája tekintetében az alperes 2015. szeptember 7-től 2017. április 8-ig nem rendelkezett a zár alá vétel feloldásáról. Megjelölt kára elmaradt vagyoni előny volt, amely állítása szerint abból keletkezett, hogy az alperes mulasztása miatt jogelődjének megbízásai megszűntek. Keresetében a szervezet1tel, a cég3 Bt.-vel, a cég4 Kft.-vel, az szervezet2tal, a cég5 Kft.-vel, a cég6 Zrt.-vel, a cég7 Zrt.-vel, az cég8 Kft.-vel, a cég9 Kft.-vel, a cég10 Kft.-vel, a cég11 Kft.-vel, a cég12 Kft.-vel, az cég13 Kft.-vel, a cég14 Zrt.-vel, az cég15 Kft.-vel, illetve a cég16 Kft.-vel kötött szerződéseinek a megszűnésére hivatkozott. A becsatolt okiratok alapján ugyanakkor az volt megállapítható, hogy a felperesi jogelődnek a cég3 Bt.-vel, a cég7 Zrt.-vel, a cég17 Kft.-vel, a cég4 Kft.-vel, az szervezet2tal, a szervezet1tel kötött szerződése már 2015. június 30-ával, a cég14i Agráripari Zrt.-vel kötött szerződése 2015. július 12-ével, tanú2 tanúvallomása szerint a cég10 Kft.-vel kötött szerződése 2015. június 30-val, tanú1 tanúvallomása szerint az cég8 Kft.-vel kötött szerződése 2015. július 3-ával, tanú3 tanúvallomása szerint a cég16 Kft.-vel kötött szerződés 2015. július 31-ével megszűnt. jogelőd ügyvezető ügyvezető tanúként úgy vallott, hogy a cég6 Zrt.-vel kötött szerződés 2016. szeptember 30-i hatállyal történt megszüntetésének oka a megrendelőnél bekövetkezett tulajdonosváltás volt. személy2, az cég13 Kft. volt ügyvezetője pedig nem emlékezett arra, hogy a felperesi jogelőddel kötött szerződésük mikor és milyen okból szűnt meg. A cég5 Kft. szerződése megszűnésének időpontjáról tanú4 tanú sem tudott nyilatkozni. A csatolt okirat szerint a felperesi jogelődnek a cég9 Kft.-vel kötött szerződését már 2013. december 31-ével megszüntették, míg az cég15 Kft. 2019. december 3-án kelt írásbeli nyilatkozata alapján kizárólag az volt megállapítható, hogy az üzleti kapcsolat megszakadásának oka a bankszámlák zárolása volt. Az elsőfokú bíróságnak az okozati összefüggés hiányára vonatkozó megállapítása tehát helyes volt, az előzőekben részletezett bizonyítékok ugyanis – a szerződések megszűnésének időpontja, illetve a megszűnés oka alapján – nem voltak alkalmasak a felperes azon állításának az alátámasztására, hogy jogelődje a megbízási

(vállalkozási) díjaktól az alperes mulasztása, a 01-re végződő számú bankszámla zárolásának késedelmes feloldása miatt esett el. Az okozati összefüggés hiánya önmagában kizárja az alperes kártérítési felelősségének megállapítását és kártérítés megfizetésére kötelezését, ezért az elsőfokú bíróság alappal mellőzte a kár bekövetkezésére és az alperes magatartásának jogellenességére vonatkozó bizonyítást, és megalapozottan utasította el a keresetet.

[23] Az alperes elsőfokú perköltség összegére vonatkozó fellebbezése annyiban volt megalapozott, hogy a jogi képviselő munkadíjának összegét az IM rendelet 3. § (2) bekezdése értelmében a pertárgy értékéből kiindulva kell megállapítani, és a bizonyítási eljárás csak a képviselő azzal összefüggésben kifejtett tevékenységének értékelése esetén szolgálhat az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a munkadíj mérséklésének indokául. A Fővárosi Ítéltábla abban egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy a mérséklés feltételei fennálltak, mert a perben felmerült jogkérdés nem volt bonyolult, és a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítás sem volt oly mértékben összetett, ami az alperes jogi képviselőjének tevékenységéhez képest indokolta volna a költségjegyzéke szerint felszámított 8.920.387 forint jogtanácsosi munkadíj megállapítását. Az alperes képviselője azonban az elsőfokú eljárásban három érdemi beadványt terjesztett elő, és kilenc tárgyaláson megjelent, ami a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a kisebb mértékű mérséklés alkalmazását, és az alperest megillető elsőfokú perköltség összegének 1.500.000 forintra való felemelését indokolta.

[24] Az ítéletének rendelkező része szerint az elsőfokú bíróság helyesen a felperest kötelezte a feljegyzett kereseti illeték megfizetésére. Az ítélet indokolásának [21] bekezdésében a bíróság kifejezetten utalt arra, hogy a perköltségről a felperes pervesztességére tekintettel döntött, és a [22] bekezdésben a Pp. 102. § (1) bekezdésének felhívásával rendelkezett az illeték viseléséről. A Pp. 102. § (1) bekezdése fő szabályként azt mondja ki, hogy a meg nem fizetett illetéket a fél abban az arányban, illetve részben fizeti meg, amelyben e törvény szerint a perköltség vagy perköltségrész megtérítésére is köteles. Mindezekből következően az elsőfokú ítélet indokolása a jogszabályoknak megfelelt, ezért megváltoztatásának sem volt helye. Csupán olyan – az alperes által is elírásnak nevezett – hibát tartalmazott, amely a Pp. 352. § (1) bekezdése szerinti kijavítással volt orvosolható. A kijavítást a bíróság hivatalból is elrendelhetette, és a Pp. 353. §-a értelmében annak sem volt akadálya, hogy az elsőfokú ítéletben található elírás kijavításáról a fellebbezést érdemben elbíráló határozatában a másodfokú bíróság rendelkezzen. Ennek megfelelően a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolása [22] bekezdésében található elírást kijavítja, akként, hogy a feljegyzett kereseti illeték megfizetésének kötelezettje a felperes.

[25] A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a perköltség tekintetében részben megváltoztatta, ezt meghaladóan helybenhagyta.

[26] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes fellebbezése részben sikeres volt. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperest - az IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás munkaigényéhez mérten mérsékelt összegben megállapított jogtanácsosi munkadíjából álló -

másodfokú perköltségének a megfizetésére. A fellebbezések után meg nem fizetett, és az alperes fellebbezése esetén a Pp. 21. § (4) bekezdésének és az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (2) bekezdésének és 46. § (1) bekezdésének szabálya alapján 8.030.387 forint (8.920.387 – 890.000 forint) fellebbezési érték után számított fellebbezési illeték viselése felől pedig – az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint fennálló illetékmentességére tekintettel – a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2022. augusztus 30.

dr. Lente Sándor s.k.
s.k.

dr. Csóka István s.k.

dr. Istenes Attila

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró